

Global

Volume 18
Issue Nr 0
September 2013

Youth unemployment: It's your future

K I B
Your eye on the world

Colofon

Volume 18 Nr 0 - September 2013

Editors

Tim Christiaens

Tabea Hochstrasser

Wout Robijns

Massimiliano Simons

Lay out

Wout Robijns

Contact

global.kib@gmail.com

Responsible publisher

KIB

Parkstraat 45 bus 3602

3000 Leuven

Content

KIB - Your eye on the world	3
Hoe neoliberal is het Europees onderwijsbeleid?	4
The legion of the unemployed	7
Youth unemployment around the world	10
Preview of some articles on our website	11

We want you!

Do you share a **great interest in international affairs**? Do you **like to write**? Have you always wanted to **interview** a professor? Are you a **graphic artist** who loves to make drawings and cartoons?

We offer

- A lot of freedom on when to deliver your work. We publish a couple of issues a year, and we have a website that needs constant input. You choose when you work, and we agree on deadlines together
- A lot of freedom in your choice of subject. We strive towards a magazine that provides various insights on diverse subjects.
- An open, critical and friendly atmosphere in our editorial team.

Does all this appeal to you?

Hesitate no longer and join us!

KIB - Your Eye on the world

The Association for International Affairs (KIB) is back on track after two years of absence, but does Leuven need another student association? The big faculty associations are immensely popular and there are already a lot of political, international and cultural related student associations. How can KIB distinguish itself in this tangle? Why should you become a member? There are a range of arguments to convince you that the KIB still has its place.

First there is its history. The association was founded in 1945 with the mission to open the eyes of the students in Leuven for international developments. This was meant as a reaction against the extreme nationalistic movements who prospered during the 30's and the Second World War. During its existence, the KIB experienced some lows, but also a lot of highs: e.g. the KIB was one of the biggest student associations in Leuven in the early 80's and 2000's. Becoming a member gives you the opportunity to carry on this almost 70-year old project.

Second there is its mission. KIB gives you the opportunity to learn and reflect about "the things that happen in the world" on the political, economical, social and ecological level. There are a lot of student associations in Leuven who deal with these issues, but the importance we attach to neutrality makes us unique. We are the only political student association in Leuven that isn't linked to a political party, ideology or international organization. At our debates and lectures we want to ensure that the different sides of the story can have the word equally. We only want to reach you the information so you can form your own opinion afterwards. We will never impose our own ideas.

Third there is the open nature of the KIB. The traditional associations are reserved for the students of their own faculty, while politically inspired associations often give an elitist impression due to their focus on a very specific audience. At KIB, everybody is welcome: people from all faculties and nationalities. Therefore the KIB can act as a bridge between students from different faculties, and between the Erasmus students and the Belgian students, two groups that normally live beside each other. You'll get the opportunity to meet people with the same interests from all over the world, people you probably wouldn't meet otherwise.

Of course, KIB membership has a lot of other advantages, but because of lack of space we can't list them all. We just propose you to come to take a look at our opening debate the 9th of October at 8:00 pm at the Jean Monnet auditorium (social sciences faculty) or at one of our other activities (check out our Facebook page for our agenda). Our opening debate deals with a subject that concerns a lot of students at the moment: youth unemployment in Europe. It will be a promising evening with Johan Van Overveldt (general editor of the renowned Belgian journals *Knack* and *Trends*) as moderator.

We now wish you a lot of reading pleasure with the first edition of our journal *Global*. This issue is a preview of what *Global* and KIB do, and it is dedicated particularly to the subject of our first activity: youth unemployment. The articles provide some new insights on the matter.

We hope to meet you in the near future!

*The board of KIB
Global editorial team*

Hoe neoliberal is het Europees onderwijsbeleid?

Wanneer men tegenwoordig een analyse wil maken van het onderwijsbeleid waarbinnen studenten worden opgeleid is het niet enkel nodig het nationale niveau erbij te betrekken, maar ook het Europees niveau. Net als op de meeste andere levensdomeinen wordt de invloed van de EU in Europese landen steeds groter. Zulke verschuivingen roepen natuurlijk vragen op: In hoeverre zet de Europese Unie de toon op vlak van onderwijsbeleid? Welke mate van controle hebben de burgers op dit Europees onderwijsbeleid? En in welke richting verschuift dit onderwijsbeleid? Hoewel al deze vragen belangrijk zijn, zal hier vooral de aandacht uitgaan naar de derde vraag. Toch moet er ook wat gezegd worden over de andere vragen. De 'nood' aan een nieuw 'Europees model' voor onderwijs wordt gerechtvaardigd vanuit de idee van een toenemende concurrentie tussen kenniseconomieën vanwege de globalisering. Op kleine schaal, het nationaal niveau, is zo'n concurrentie niet meer haalbaar of efficiënt, dus moet dit op grotere schaal gebeuren. Klassiek kan men dit beschouwen als een typisch Europese reactie op een wereld waarin het moet opboksen tegen grootmachten: vroeger de Verenigde Staten en de Sovjet-Unie, nu veeleer de VS en de Aziatische arbeidsmarkten.

Het Europees model heeft tot nu toe vooral vorm gekregen door twee processen: dat van Bologna (1998), dat vooral gaat over alles wat met hoger onderwijs te maken heeft, en dat van Kopenhagen (2002), dat in de eerste plaats gericht is om vorm te geven aan het beroepsgericht onderwijs in Europa. Beide processen gaan echter met een

typisch Europese terughoudendheid gepaard: het gaat niet om een dwingende wetgeving, maar om een indirecte stimulering, vaak de 'Open Method of Coordination' (OMC) genoemd. Deze processen bevatten dus slechts een samenwerking tussen de lidstaten op vrijwillige basis en van onderuit via onderhandelingen en consensusvorming.

Een eerste vraag is in welke mate men hier nu van een werkelijk 'Europees' model kunnen spreken. De studie van Powell et al. antwoordt hier bevestigend op. In tegenstelling tot bijvoorbeeld Frankrijk dat als ideaal een 'technische elite' heeft en het Verenigd Koninkrijk dat in de eerste plaats 'educated gentlemen' wil voortbrengen, is het ideaaltype van het Europese model het 'competente individu' dat in staat is zichzelf te ontwikkelen. Het centrale doel van het Europese model is met andere woorden dat van 'employability' waarvan de verantwoordelijkheid ligt bij het individu zelf. In die zin kan gesteld worden dat het Europese model getypeerd kan worden als 'neoliberal'.

Wat bedoelt men echter wanneer men iets 'neoliberal' noemt? Dit kan het best verduidelijkt worden aan de hand van het werk van Michel Foucault. In zijn colleges uit 1978-1979 aan het Collège du France, die de misleidende titel *Naissance de la biopolitique* dragen, onderzoekt hij de opkomst van moderne bestuursstijlen. Een van deze bestuursstijlen is het neoliberalisme, dat opkwam na de Tweede Wereldoorlog met auteurs als Friedrich von Hayek en Milton Friedman. Drie centrale ideeën van dit neoliberalisme zijn hier van belang: (a) allereerst de idee dat de economi-

sche markt onproblematisch is en dat het net de staatsinterventies zijn die voor belemmeringen zorgen. De markt is echter niet van nature onproblematisch, zoals de klassieke liberalen dachten, maar is onproblematisch als de staat op de juiste manier optreedt. Het grote gevaar is dan ook niet een te grote inmenging, maar een verkeerde inmenging. Verkeerd door bijvoorbeeld als staat zelf speler te worden op de markt, zoals de keynesianen bepleitten. (b) Ten tweede de idee dat dit model van een markt uitbreidbaar is tot alle levensdomeinen: de 'huwelijksmarkt' kan bestudeerd worden aan de hand van individuen die op redelijke gronden een partner kiezen, de studiekeuze kan gezien worden als een carrièrekeuze die moet opbrengen op de 'arbeidsmarkt', enzovoort. (c) Ten slotte hangt dit ook samen met de idee van het 'menselijk kapitaal'. Met kapitaal wordt hier meer dan louter geld op de bankrekening bedoeld, maar ook de talenten, vaardigheden en de kennis die de persoon in kwestie bezit. Elk individu wordt nu beschouwd als een kleine ondernemer die zijn eigen kapitaal zo efficiënt mogelijk moet laten renderen en dus zo rationeel mogelijk moet investeren.

Al deze facetten komen terug in het besproken Europees model. Allereerst draait het model om het optimaal voorbereiden op de arbeidsmarkt. Ook de problematiek waarop deze bestuursstijl zich richt is neoliberaal geïnspireerd: het te vermijden kwaad is een 'verkeerde afstelling' van het onderwijs op de onproblematische markt. Zaken als jeugdwerkloosheid of een mismatch tussen opleiding en baan komen in de eerste plaats door een verkeerd georganiseerd onderwijsmodel dat om meer transparantie en afstemming op de concurrentiële aard van de arbeidsmarkt vraagt. Het Europees model moet dan ook instaan voor een optimale 'employability'. Powell et al. vatten bijvoorbeeld samen: "*The goal is to prepare employable individuals capable of steering their own learning and work careers during eco-*

nomic, demographic, and technological transformation." (p. 15) Dit is het ook aan de burgers verschuldigd: zij kiezen voor onderwijs in de wetenschap dat dit hun menselijk kapitaal optimaal zal laten renderen gedurende de rest van hun carrière, maar worden dan geconfronteerd met het gebrek aan de juiste jobmogelijkheden. Wie is de schuldige? De Europese overheden die de individuen niet de juiste kansen biedt.

Deze tekst gaat niet afglijden tot een soort volledig afbreken van het neoliberalisme, maar wil daarentegen wel enkele kritische kanttekeningen maken bij dit dominante model. Allereerst leidt dit neoliberaal model tot een zekere blindheid voor andere functies van het onderwijs en ten tweede gaat het ook onkritisch uit van de adequaatheid van het idee van menselijk kapitaal.

Een van de centrale vragen van Powell et al. was of het Europees model niet gewoon zou afstevenen op een hegemonisch Amerikaans model. Deze vraagstelling lijkt gemotiveerd te zijn uit een soort schrik, wellicht omdat de Europese politiek traditioneel altijd linkser is geweest dan die van de Verenigde Staten. Het overnemen van het Amerikaanse model zou daarom gepaard gaan met een zwenk naar een economisch rechtse politiek, vaak verbonden met het neoliberalisme. De realiteit lijkt dit echter tegen te spreken: niet alleen is er een apart Europees model, maar het lijkt ook veel neoliberaler te zijn dan dat van de VS. Tegenover het ideaaltipe van het Europese model, het 'competente individu', staat in Amerika dat van de 'democratische burger'. Het Amerikaanse model heeft veel meer oog voor een andere taak van het onderwijs: het bijbrengen van burgerzin aan de studenten, een taak die steeds sterk aanwezig is geweest in de Amerikaanse geschiedenis, en in feite aan de oorsprong van onderwijs in het algemeen lag. Binnen de processen van Bologna en Kopenhagen is deze functie opvallend afwezig.

Men kan dit eventueel nog relativeren:

goed, we hebben niet de dagelijkse *pledge of allegiance* aan de nationale vlag in Europa, maar is dit nu zo erg? Tweevoudig kan men daar op antwoorden dat enerzijds een samenleving zonder een bepaalde vorm van burgerzin voor spanningen kan zorgen, denk aan de nieuwe rechtse bewegingen die net deze leegte lijken in te willen vullen, en anderzijds te wijzen op het feit dat ook andere functies van het onderwijs in de Europese Unie op de achtergrond blijven, zoals het bevorderen van de sociale inclusie en gelijkheid. Over de klassieke taak van het onderwijs om sociale verschillen tussen zijn studenten weg te werken, en ze slechts te sturen op basis van verdiensten, wordt niet gesproken. In dit verband is de toename van privatisering van onderwijs (zoals de toename van *private businessschools*) ook alarmerend: in hoeverre is daar nog enige ruimte voor zaken zoals burgerzin of sociale gelijkheid?

Ten tweede kan men ook zeker enkele vraagtekens plaatsen bij de *human capital theory*. Deze theorie gaat er vanuit dat onderwijs kennis en een reeks vaardigheden bijbrengt, die vervolgens worden beloond op de arbeidsmarkt. Mensen met een hoger diploma hebben een hoger loon omdat ze nu eenmaal meer of betere vaardigheden hebben vergaard. Binnen de onderwijssociologie is er echter wat kritiek op deze theorie gekomen. Auteurs zoals Ivar Berg, Pierre Bourdieu en Randall Collins plaatsen hier een reeks andere theorieën tegenover, vaak overkoepeld door de term van 'credentialisme'. Zij stellen de kritische vraag: staan onderwijsdiploma's (*credentials*) wel altijd in voor de vereiste vaardigheden voor een bepaalde baan? Is er wel zo'n directe relatie tussen vaardigheden, de sociale positie en het loon dat men uiteindelijk verkrijgt? In zijn meest radicale vorm antwoordt het credentialisme hier resoluut negatief op: de sociale positie hangt niet af van de vaardigheden die men aangeleerd krijgt, maar hangen af van de diploma's die men bezit. En deze diploma's staan niet in voor de juiste vaardighe-

den, maar zijn simpelweg een reguleringsmiddel om de beperkte, geprivilegieerde arbeidsposities (managers, directeurs, enzovoort) voor te behouden voor de elite die de vereiste opleidingen kunnen betalen.

Dit is natuurlijk een radicale en controversiële stelling, maar er bestaan ook mildere vormen. Ook economen zoals Kenneth Arrow en Michael Spence stellen vraagtekens bij deze directe relaties en pleiten meer voor een indirecte relatie: het zijn inderdaad niet de vaardigheden die worden beloond, maar de diploma's. Deze diploma's zijn echter *indirecte* tekens van vaardigheden of een potentiële productiviteit die de eigenaars ervan bezitten. Iemand die het diploma van handelsingenieur bezit, toont op z'n minst indirect aan dat hij er wel wat van kent of dat hij althans de motivatie en intelligentie bezit om het beroep waarvoor hij solliciteert uit te oefenen. Ook in deze vorm kan het echter een probleem voor het Europese model vormen. Als men vanuit deze theorieën vertrekt, eerder dan vanuit de *human capital theory*, dan kan men zich afvragen of problemen rond werkloosheid en mismatch opgelost kunnen worden door enkel naar de *inhoud* van de diploma's te kijken. Speelt de *vorm* ervan, zijn signaalwaarde of rol als selectiemechanisme, niet ook een rol in deze problematiek?

Het neoliberalisme van het Europese model roept althans vragen op, in de eerste plaats met betrekking tot de blinde vlekken die zij creëert. Draait onderwijs niet om meer dan enkel zuiver voorbereiden voor de latere loopbaan? En is onderwijs wel zo simpel dat men enkel de juiste vaardigheden moet aanleren en het zal wel goed komen? De problematiek rond werkloosheid en mismatch van studie en loopbaan lijken om meer te vragen dan wat inzet om de *employability* van de opleidingen te verbeteren en in die zin kan men stellen dat de neoliberale koers die Europa vaart een gevaarlijke koers is.

Massimiliano Simons

The legion of the unemployed

*We are anonymous. We are Legion.
We do not forgive. We do not forget. Expect us.*
- Anonymous

We live in an era of legions. The Romans have long left the scene, but world theatre is yet again under the spell of the legion. A group of hacktivists, Anonymous, call themselves 'Legion' and philosophers and political activists Michael Hardt and Antonio Negri even go so far as to claim that all the protesting multitudes of today are Legion. In this article we will have a closer look on one of the components of this global legion that is of particular importance in contemporary Europe. Youth unemployment is rising and in some countries already disastrous, with, for instance, Greece and Spain above 50% of the youth population without a job. It is not a coincidence that these same countries have also proven to be the sources of numerous protest movements.

Where do these protests come from? Why are the unemployed not more understanding with the politicians' plea for hard times and hard measures? Maybe it is because the battle against unemployment is gradually turning into a battle against the unemployed. A quick look at the recent news shows us the cuts in food stamps in the United States, the pleas for tough unemployment policies coming from multinational business men like Jan De Nul, or austerity measures dictated by the European Union. Belgian politician Bart De Wever even goes so far as to say that the old division between labour and capital is history. Instead the new division is the one between the

productive people financing the state's debts and the unproductive people (the poor unemployed) profiting from the productive ones. We will show that this dichotomy is both empirically wrong and dangerous. For this, we will take a detour through trade union discourse.

Trade unions:

Marxists in disguise

Trade unions today seem to fuel the tendency to oppose 'the productive people' and 'the unproductive ones'. This is because their discourse is still heavily dependent on the Marxist theory of unemployment dating from the 19th century. Its expiry date has however long passed. Marx saw the unemployed as an industrial reserve army for the working class. The unemployed are the rest when the number of available jobs is matched with the number of available work forces. If there are more people than jobs, unemployment is inevitable. These unemployed however make the lives of the working class more difficult. Firstly, the oversupply of workers keeps wages low. Employers do not have to pay high wages because a worker cannot demand a high wage when there are many others who do not. Secondly, the unemployed make resistance against injustices unlikely, since employer can easily fire dissident voices and hire new, more obedient one's in return. As a result, trade unions have a rather ambivalent relation to the unemployed. On the one hand, they want to ameliorate their fate since that diminishes the threat towards the working class. On the other hand, their main objective is defending the working

class, which makes the unemployed an opponent. The latter's negative effects for the employed make them an 'enemy from below', contrasted to the employers as the 'enemy from above'.

Today the industrial reserve army resides in the low-wage countries of the Third World. We all know the 'Made in China'-tag. Corporations leave Western countries with strong trade unions and good working conditions for Eastern and Southern countries without any protection for labourers. The states and governments in the West answer by giving corporations what they want, at the cost of worker benefits. The result is a race to the bottom. Trade unions respond by pressing governments to resist this race. "Do not touch our worker's rights!" This actively opposes the interests of western working class to the poor unemployed of low-wage countries. "They should not get our jobs!" The dangerous consequence is that the unions are fighting an uphill battle. Firstly, the race to the bottom is an unstoppable process. Every western country that does not comply with corporate demands loses the race. Businesses will move and employment moves from Europe to, for instance, China. To keep jobs in Europe governments can only obey corporate command. Secondly, corporations rule the battle by the *divide et impera* strategy. Union interests and the objectives of the Chinese low-wage workers are opposed instead of unified against the common exploiter.

Discourse expired

But don't we see the consequences of the industrial reserve army every day? If you desire help from a call centre an Indian could pick up the phone, when you look at the tag in your t-shirt it says "made in China" and Swiss chocolate is made in an Indonesian sweatshop named 'Swiss'. And still this discourse does not adequately describe the current socio-economic situation. There are three reasons for this:

1) There is no reserve *outside* the labour situation. First of all, it is a myth that unemployed workers do nothing but sit in their couch. Most of the poor work in unstable jobs, mostly on the black market. One may here think of illegal immigrants working on the US plantations near the Mexican border or the man who painted your living room but was paid 'under the table'. Secondly, the contemporary mode of production is what Negri and Hardt call 'biopolitical'. They mean that life itself has become part of the production process. For example, a PR-manager does not simply produce communicative goods, but communication. The manager's work is to produce relations with other people, with the hopes of gaining an advantage later on by having this relation. He could, for instance, get an exclusive project for his company, because the contracting firm has his phone number. In the same way an entertainer does not produce objects, but emotions and attention. He earns money for his employer by making his clients feel good. This means that the social and the economic are no longer separated. The social itself is both the means and the product of economic labour. As a result, the unemployed are no longer excluded from productive labour. When an unemployed person enters a fast food chain and is welcomed by an employee, the latter makes him feel happy (a produced emotion). The first answers the warm welcome and starts a conversation with the employee. Now he is involved in the production of communication and emotions himself. He is not just a customer, but part of the social fabric of the fast food chain. He is as much part of the labour of the fast food employee as the employee himself.

2) The poor who live in the zone in between employment and unemployment are the paradigm of contemporary labour. The work situation of everyone starts to resemble more and more the situation of unemployed workers. Today a worker has to be prepared to switch jobs multiple times during his career. Firms hire a lot of employ-

ees only for temporary jobs. Factories work on minimum worker population and minimum stocks., New workers are hired when demand suddenly rises, but only for as long as this trend lasts. For instance, European truck factories encounter for the moment a high demand for trucks with a certain engine, but this will only last until the 1st of January 2014. The reason is that this particular type of engine is cheaper than the new more ecological one that becomes mandatory according to European law. After that date the old cheaper, but more polluting engines are no longer for sale. Workers are hired for this six-month period after which they can leave. The worker also has to be flexible for his company, but 'flexibility' actually serves as a euphemism for job insecurity. Every worker can be laid off at any moment. That is why the working class has increasingly been called 'the precariat'. The precarious situation of the poor unemployed, in between unemployment and (illegal or biopolitical) employment, has increasingly become the situation of all workers. De Wever's black-or-white distinction between the productive and the unproductive is now a gradual difference where everyone inhabits the grey area in between employment and unemployment.

3) The 'working class' has functioned in history as an exclusive concept. In its broadest meaning it means 'all waged labour', but a lot of important labour is unwaged. We have already discussed the labour on the black market, but also, for example, women's household work has been excluded by the trade union discourse of the working class. The insistence on the categorical distinction between productive and unproductive is thus highly, classist, racist and patriarchal. It excludes the work of illegal immigrants, women in the household, the uneducated poor for whom there are no jobs. It is also empirically inaccurate since their work can hardly be called unproductive, especially in our days of biopolitical production.

The wealth of the poor

Now that we have discredited the discourse that defended the protection workers enjoyed thanks to the unions, it would be nihilistic to leave it at that. What new projects correspond to the new socio-economic reality? How can the unemployed poor defend themselves? What are the arms of the legion we talked about?

In fact the so-called poor are the source of a wealth that is not measured in money. They produce the commons. This means that the poor and unemployed are the source of a kind of creativity that is not privately owned by a company or corporation. Let us take language as an example. What makes language evolve? Who produces the riches of new linguistic expressions? It is certainly not the record companies that take copyrights on songs or the patents on commercial slogans. New kinds of communication are created bottom up. Excellent examples are the Afro-American English of the major cities of the US or the *argot* French created in the '*banlieues*' of France. The latter is an especially good example. It is a combination of grammatical reversals (for instance, '*un flic*' is transformed into '*kiffe*') and mixtures of different migrant languages (a lot of Arabic and African words are used). Language is a social good commonly owned by everyone. It belongs neither to the state (public ownership) nor to a particular individual (private property). It is an example of the commons. Just like the air we breathe or the view of the countryside, it is there for everyone to enjoy, but for no one to own.

It is the oppression of the poor that makes them use their creativity. Oppressive situations demand innovation to avoid suffering. *Argot*, for instance, began as a coded language to avoid the police to understand the poor unemployed youth of the French cities. Whenever the code is cracked, new creations pop up. Just like the German poet Friedrich Hölderlin claimed: "Where danger is,

redemption also grows." In the precarious situation of the poor, a redemptive wealth is waiting to be discovered. We can see this in the multiple protests erupting all over the world. They demand salvation from the dire poverty they live in and when this is not delivered, they do not step back to do it themselves. The protests of Tahrir Square, for instance, were for a large part a protest against high unemployment in Egypt (next to corruption and dictatorship). When change was only promised in vague and revocable words, they threw out Mubarak. This is why Belgian activist and philosopher Lieven De Cauter has been pleading for 'Tahrir Square everywhere' since then. The legion of the unemployed has not only spoken, but has acted on their speech. The unemployed have lost everything. We are all unemployed or part of the practically unemployed precariat. To conclude with a Marxist pun:" the precariat has nothing to lose but their chains, they have a world to win." Everywhere Tahrir Square.

Tim Christiaens

Further reading

A. Negri & M. Hardt, *Multitude*.

L. De Cauter, "Everywhere Tahrir Square!" Reflections on the revolution in Egypt" in *Entropic Empire*.

Youth unemployment around the world

Visit our website for more...

Biopower and homophobia

What if Putin is speaking the truth? What if he really wants to defend his population? What explanation should we then give to the new anti-gay laws in Russia? The article '*Biopower and homophobia*' shows that the current upsurge of homophobia in the West is not a remnant of old times, but utterly modern. Only a modern state can really be homophobic in the way Russia is.

Syria and Russia, a special relationship?

While about the whole Western world condemns the Syrian regime, Syria still has powerful allies like Russia. Why does Putin still support Assad? Will Russia be able to withstand Western pressure?

Een geschiedenis van de werkloosheid

Werkloosheid is een steeds terugkerend onderwerp op de politieke agenda, een probleem dat steeds om de hoek komt kijken. Maar was dit echter altijd al zo? Vanuit het boek *Arbeid: een eigenaardig medicijn* (1984) van de filosoof Hans Achterhuis kan men dit problematiseren. Werkloosheid werd niet altijd op dezelfde manier bekeken als vandaag de dag. Voor vele eeuwen was werkloosheid, zoals we het vandaag opvatten, geen probleem. Pas in de laatste eeuwen duikt de werkloosheid en de werkloze op als een probleem. Een blik op de geschiedenis van de ervaring van werkloosheid kan dan ook een licht werpen op de hedendaagse discussie.

Why nothing is done about climate change

Disaster is among us, destruction awaits us. That is the credo of climate change politics. And yet, governments and corporations seem highly reluctant to do something about it. Why do the spokespersons of the Earth remain silent? What have they to gain from impending catastrophe? And even more importantly, what kind of reality is waiting for us on the other side?

Democratie en het spreken van de waarheid

Binnen de democratie valt de vrijheid van meningsuiting niet weg te denken: elke burger heeft het recht om de waarheid aan het licht te brengen. Een reflectie op de praktijk van dit waarheidspreken is in het hedendaags debat echter grotendeels afwezig. Men denkt niet meer na over de noodzaak en het gevaar van waarheidspreken, ondanks dat er regelmatig een controverse rond een 'klokkenluider' opduikt. Dit staat in schril contrast met de Grieken en Romeinen die uitvoerig reflecteerden op de rol van dit waarheidspreken. Rob Devos herinnert ons, in navolging van Michel Foucault, aan deze eeuwenoude praktijk van 'parrèsia' of waarheidspreken in zijn nieuwste boek *Waarheid spreken in politiek, onderwijs en vriendschap: Michel Foucault over de parrèsia* (2013).

globalkib.wordpress.com

It's your future:
a debate on European youth unemployment

Wednesday 9th of October

8:00 PM

Jean Monnet auditorium (social sciences faculty)

Ravenstraat 25 3000 Leuven
www.deraaf.be

K I B
Your eye on the world